

„Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.“

Židům 10, 25.

ilustrační kresba
jindřichtolesť

září 2023

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 2.9. – Společně pod křížem
- 9.9. – Kristus – Pán všech
- 16.9. – Výzva k boji
- 23.9. – Evangelium pokoje
- 30.9. – Milost vám a pokoj

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání	Příspěvek
2.9.	A. Petrovičová	H. Dona	A. Vráblová
9.9.	B. Mroček	P. Pimek	IFA
16.9.	F. Tomanec	H. Dona VP	J. Mročková
23.9.	K. Tyšerová	B. Mroček	S. Balážová
30.9.	P. Chára	M. Mikláš	A. Petrovičová

Blahopřání k narozeninám

- 3.9. - Božena Kimlerová
- 8.9. – Jindřich Kimler

ADRA Klub zdraví informuje

21.září 2023 v 17.30 hodin Malý sál Městské knihovny –
beseda Ivany Chárové „Korsika – ostrov krásy“

AKCE

14.10.2023

společná bohoslužba valašských sborů Díkuvzdání

21.10.2023

Okrskové shromáždění ve Zlíně

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2023

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

Střípky vašich vzpomínek

... na Pavla Hauptmanna alias Mlátičku

Mlátička se a scéně meziříčského sboru objevuje kolem roku 1969. Mohou za to mladé a pohledné členky valašské adventistické mládeže z Kateřinic. Pavla Machálková a Marie Tomancová, někdejší spolužačky ze Základní školy cestují vlakem a dají se do řeči s neznámým, nadprůměrně komunikativním mladíkem. Blondřatá Pavla mu okamžitě padne do oka a tak není divu, že přijímá pozvání do shromáždění ve Valašském Meziříčí, kam to nemá z Branek příliš daleko. Hned při první návštěvě tu narazí na důvěrně známé tváře. Petr Válek a Mirek Škrla totiž chodívali do stejné třídy jako on.

Brzy nato pořádá Bláža prázdninový tábor na břehu Hornádu. Pavel, fascinován půvabem zmíněné Pavliny, tam samozřejmě nesmí chybět. Rychlíkem přepálíme polovinu Slovenska a vystoupíme ve spišské obci Letanovce. Venku lije jako z konve. Budování stanového městečka nepřichází v úvahu. Akceschopný náčelník si ví rady v jakékoliv situaci a operativně u jednoho starousedlíka pronajímá stodolu. Venku prší jen se leje, a tak na voňavém seně zalézáme do spacáků. Vydržíme tam až do příštího svítání. Sotva se trochu rozbřeskuje, do ticha zaburácí pronikavý hlas: „Přátelé, nebudete tomu věřit, ale měl jsem hrozný sen! Zdálo se mi, že spím na mlátičce!“ Od té chvíle nikdo neřekne Pavlovi jinak než Mlátička.

Ráno je jako vystřižené ze žurnálu. Početná tlupa budoucích táborníků opouští dědinu a mírně zvlněnou krajinou míří ke Slovenskému ráji. Před jeho branami však narazí na peklo. Svéráznou, dokonale izolovanou osadu obývají výhradně Romové. Cesta vede v její těsné blízkosti. Cikáňata nám běží v ústrety, strkají ruce do kapes a žadoní o korunku, žuvačku či cigaretku. Hrdě čelíme dotěrné invazi a bedlivě dáváme pozor, abychom nešlápli do něčeho voňavého.

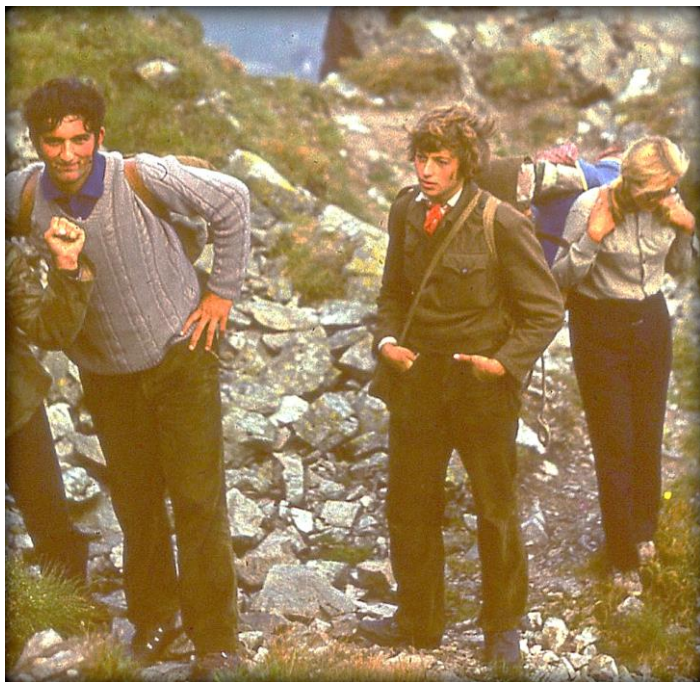
Jediný, koho se to netýká, je Mlátička. Snědý svět velkoryse přehlíží. Výhradním předmětem Pavlova zájmu je Pavlína.

Ve zdraví a při životě doputujeme k Hornádu. Vztyčíme stany, vyvěsíme táborovou vlajku a pod Blážovou taktovkou pak hrajeme hry, zpíváme písně a vyrážíme na výlety. Mlátičkovy růžové sny o sladké Pavlince se rozplývají. Blondýnka nejeví o snědého mládence nejmenší zájem. Zhrzený borec chodí jako tělo bez duše. Pavlínu od té doby nazývá Černým stínem. Blážův bratr Eman mu dělá psychologa. Mlátička si ulevuje všelijak. Třeba skládáním písniček. Úryvek jedné z nich mi dodnes nevymizel z paměti. Autor u ohně za svitu měsíce do Slovenského ráje prohlašuje: „Já pojedu k Emanovi, budu tam spávat na plotě...“ Duchaplných výlevů je pochopitelně víc, ale ty už dávno upadly v dokonalé zapomenutí.

Čas běží dál. Ke všeobecnému překvapení Mlátička společná shromáždění neopouští. Po každém kázání bez vyzvání vstane a na klavír zahraje nějakou melodii. Ta je pokaždé zcela originální. Pavel si ji vymýšlí za pochodu. Co si nevymýšlí, to jsou hymny mnoha významných států. Zahraje je kdykoliv a bez jakékoliv přípravy. Noty zcela ignoruje. Všecko má srovnané ve své hlavě.

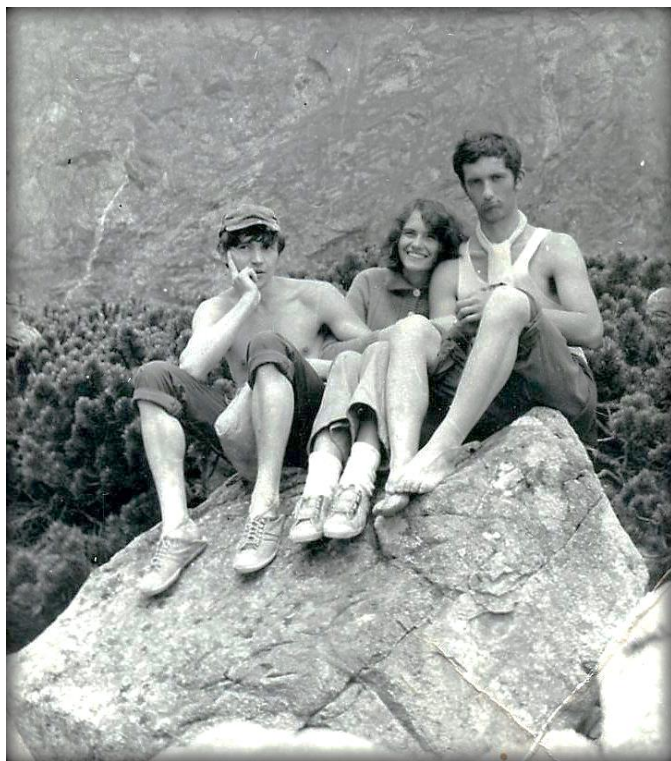
Dalším Mlátičkovým fenoménem jsou hřebenovky. Všechny okolní má dávno zmáknuté a na všechny ostatní se chystá. Když se k němu donese zpráva, že chystáme přechod Roháčů, okamžitě se vehementně radí do týmu. Varujeme

jej, že se jedná o nejexponovanější československou túru, na níž už pohořelo nemálo turistů. Někteří se dokonce zřítily do propasti. Všecko marné! První den stoupáme snesitelným terénem. Za Salátínem však začínají opravdové Tatry. Mlátičkovi se třepou kolena. Sám uznává, že to dál nepůjde. Ale, co s ním? Sám to dolů

nezvládne! Mira Válek, zvaný Šplh, si jej bez řeči uvazuje na lano a potom opatrně spouští do údolí. To je první a zároveň poslední horský vandr, kterého se Pavel účastní. A určitě také nezapomenutelný.

Běžné cestování ale Mlátičku neopouští. Asi to má v krvi po svých rodičích. Jeho otec Otakar za svého mládí prošmejdil polovinu Evropy a maminka Zdeňka dělala až do pozdního věku průvodkyni v cestovních kancelářích. Brali se v šestačtyřicátém a se dvěma dětmi, Pavlem a Jitkou, bydleli v nedalekých Brankách. Před znárodněním vlastnili v Opavě obchod a sklad s cukrovinkami. Není divu. Pavlův tatínek totiž pocházel z židovské rodiny a jeho předkové měli v Praze továrnu na čokoládu.

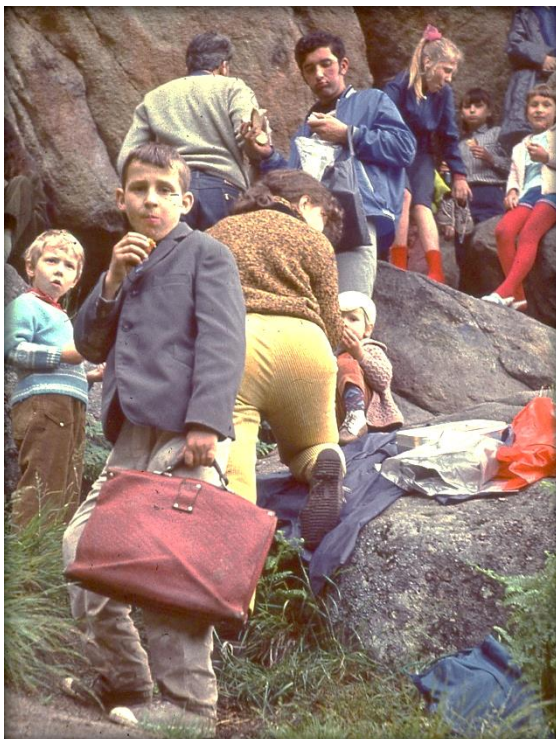

Mlátičku sice celé mládí pronásleduje Černý stín, což mu ale nezabrání v tom, aby se nezamiloval do jisté slečny Helenky. A jak už to v takových případech někdy bývá, ta ho svede do svého rodného kraje. Na Slezsku, kde je skoro všechno úplně jinak, bydlí v rodinném domku, zplodí Zdeňka a Magdalénu a pravděpodobně i nadále trápí svůj oblíbený a ničím nenahraditelný

klavír. Svědčí o tom skutečnost, že ve zralém věku hrává hostům ve vybraných restauracích, mimo jiné i ve věhlasném rožnovském Eroplánu. Na Valaško a své staré známé nezapomíná. Kdykoliv jede navštívit svou ovdovělou matku, zastaví se na kratší, ale většinou delší kus řeči. A když se náhodou objeví i ve sboru, po každém kázání bez vyzvání odkráčí ke svému oblíbenému nástroji.

V srpnu roku 2013 nás mezi smutečními oznámeními na meziříčském náměstí překvapuje důvěrně známá tvář. Mlátičkova životní píseň po zákeřné

chorobě dozněla. Jeho srdce se zastavuje ve věku 66 let. Černý stín, jeho dávná láska, jej o dva roky předchází. Díky úplně stejné nemoci... František publikán Tomanec Jela jsem s Pavlou Machálkovou (později Poslušnou) z odpoledního shromáždění z Valašského Meziříčí do Vsetína vlakem, kde cestoval již zmíněný Pavel. Začali jsme se s ním bavit, ale potom už mluvil jen on. Vypadal na znalce různých oblastí. Je to asi 54 let, proto si na detaily už nevzpomínám. Pavla se mu tak zalíbila, že se do ní hned zamiloval. Ze začátku to bylo oboustranné. Poté Pavla zjistila, že mu rozum

někde přetékal, ale po praktické stránce to bylo horší. Přestala mít o něj zájem a Pavel to jen těžko chápal. Vzpomínám si, že byl s námi na Blážovém táboře ve Slovenském ráji u Letanovského mlýna, kde složil krátkou píseň: „ Kalná řeka Hornád temným tónem zní – Ale moje loďka nechce s proudem jít...“ Duševní podporou mu byli nejen manželé Balcarovi, ale i Blážův bratr Eman. Pavel je často navštěvoval a dostával tam lekce běžného společenského chování. Ale občas se zapomněl a upadl do svých zvyků a nálad. Bývala s ním prostě legrace...

Máňa Pěničková, rozená Tomancová:-)

Vzpomínám si, že Pavel byl u nás dost často. Hrál krásně na klavír, a život myslím moc lehký neměl. Ale pokud vím, tak se potom velmi dobře oženil a měl dvě krásné děti.

Aša Válková

Na Pavla Hauptmanna ráda vzpomínám. Dnes bychom se mu měli spíše omluvit za to naše úsměvné „Mlátička“. Tehdy totiž děti s mimořádným nadáním a jejich projevem neměli tu správnou pomoc co děti dnes.

Pokud někdo z mladých lidí často zvonil u našich dveří, tak to byl právě Pavel. Potřeboval si ulevit. Podle jeho postoje jsme poznali, zda má radost nebo bolest v srdci. Vešel do dveří, vběhl do pokoje, kde byl klavír a začal hrát melodie a přitom povídal o tom, co plní jeho hlavu a srdce.

Pavel si zamiloval Pána Ježíše a ten mu pomáhal v jeho životní cestě. Dal mu do cesty spoluvěřící kamarády, a hlavně hodnou ženu. Měli jsme ho s manželem moc rádi a osobně mám jistotu, že bude, až přijde Pán Ježíš, hrát na „nebeský klavír“.

Alena Balcarová

Tak na Pavla mám hodně vzpomínek. Ta první byla asi tato. Uprostřed největší zimy, plno sněhu, si to pěkně šmaruju do sboru s babičkou – jak jinak, než dvoje kamaše, ať nezmrznu a babička tlačící bílý károvaný kočárek s bráškou Honzíkem. Blížíme se k mostu u Bečvy, když babička uviděla vysokého štíhlého mladého kluka. Asi zřejmě se s ním už někde viděla a trochu už ho znala. A jak známo – babička byla velký evangelista. „A kam jdete, paní?“ ptal se Pavel. A babička hned pohotově, že do modlitebny a ať přijde taky a když umí hrát na klavír, tak určitě mu dovolí, aby zahrál. (To jsme se tenkrát scházeli v evangelickém kostele, tam mám dojem ani klavír nebyl, spíš harmonium). Pavel slíbil a přišel. Když začal do sboru chodit, já vůbec nevím proč a z jakého důvodu mu začali všichni říkat Mlátička, mně se to vůbec nelíbilo. Byl jiný, byl nemocný psychicky i se srdcem, holt každý máme něco (já taky ☺). Ale babička furt na mně naléhala a dělala různé hokusy pokusy, abych s Pavlem chodila, ať se dáme dohromady. Při vši úctě k Pavlovi jsem o tento „druh přátelství“ absolutně neměla zájem. Jenom když jsme spolu mluvili a já si někdy

postěžovala, jak to mám doma těžké, tak mi říkal vždycky stejnou větu: „ Musíš mít pevnou víru v Pána Ježíše a nechápu, proč tvoje mamka nemá zájem, když do sboru dřív chodila.“ Těžko jsem mu vysvětlovala, že ne vždycky je všechno tak černobílé a jednoduché..... Ale vážila jsem si ho a měla ho ráda jako bratra. Čas plynul.... Vdala jsem se do Třebíče, narodily se nám tam obě holky, Jana a Bětka. Když měly holky asi tak 4 a 3 roky, začal k nám občas Pavel jezdit. Výhodou pro něj bylo, že jsme měli v kuchyni klavír – polokřídlo, technika anglická. A Pavel sedl ke klavíru a hrál! Ale co

taky hrál! Státní hymny, které mám dodneška schované a nahrané na kazetě. (Přehrávač ještě funguje, můžu si to kdykoliv pustit).

A vybavuju si jak dneska, jak šel naše holky uspávat. Miloval děti a uměl to s nimi. I když zavřel dveře a zůstal s holkama sám, při jeho zvučném hlase jsme s Kájou slyšeli, jak vypráví holkám pohádku.... Pak jednou přijel a já neměla

dost jídla doma a mezi řečí Pavel utrousil poznámku, že nemá rád pohanku. A já na to: „ Tak fajn, povídej si s Kájou, já ti něco k jídlu udělám.“ Moc si mně nevšímal, povídal si s Kájou, občas se mnou a já něco kuchtila v kuchyni, pak

jsem mu to dala na talíř, baštil, přikusoval chleba a pochvaloval si, jak je to dobré a mezi tím povídal a povídal. Když utřel pusy, zeptal se jen tak náhodou, cože to vlastně bylo. Že prý to chutnalo jako hříby, ale hříby to asi nebyly. A já na to: „Pohanka s cibulí a s vajíčkem!“ Tak to jsem ho převzla! Ani nevěděl, jakou dobrotou se ládoval. Když jsme se přestěhovali do Kopřivnice, taky k nám jezdíval, byl i ve sboru, přijel v pátek a odjížděl v neděli. Bylo s ním fajn, jenom pořád mluvil o hudbě. Kája hudbu má taky rád, ale už jsem cítila tak trochu napětí, že mu Pavlovo povídání o hudbě mírně leze na nervy. Pak jsem měla péči na rodiče a jezdívala jsem k rodině ze Zašové do Kopřivnice a ve vlaku z Rožnova jezdíval občas i Pavel, že prý jezdí hrávat do hotelu Eroplán a ukazoval mi ve vlaku ve velké složce, jaké písničky tam hraje. No, takový mix – valašské lidové písničky, od některých zpěváků, naše písničky některé. Měla jsem z toho zvláštní pocit.... A pak už nebylo dlouho nic a při setkání mládeže v Mezříčí jsem se dozvěděla, že zemřel, zřejmě srdíčko.

Možná se budu opakovat – měla jsem ho ráda jako bratra, ať už byl takový, jaký byl. Ale zůstala mi na něho vzpomínka – ta kazeta s hymnami, určitě si je brzo pustím.....

Dana Klečková

Zlatá svatba ve Valašské Bystřici.

Občas zaslechneme zprávu, že si vláda udělala výjezdní zasedání mimo Strakovu akademii. 29.července si pro změnu udělal náš sbor pobožnost ve Valašské Bystřici. I když se někteří členové sborového společenství vyhřívali u moře v daleké cizině, nebo byli v daleké cizině, ale nevyhřívali se u moře, třeba někde na severu Evropy, zaplnili jsme u Mročků celý obývací pokoj. Začátek pobožnosti plánovaný na 9:30 jsme stihli na minutu přesně, v deset. První část pobožnosti byla věnována sobotní škole. Úkolem Kříž a církev nás provedla Anička Petrovičová. Obsah úkolu si můžete připomenout na webových stránkách našeho sboru, ale na tomto místě bych chtěl zmínit pouze jedno konstatování: Mezi stejně smýšlejícími lidmi nemůže být žádná dělící zeď. Pokud přece existuje, tak nemůžou být stejně smýšlející.

V druhé části pobožnosti nás oslovila Blanka Novotná. Pokud si náhodou přečte tento příspěvek, tak z nás bude velmi smutná, protože nikdo z oslovených si nezapamatoval hlavní myšlenku její úvahy. Soňa se soustředila na to, aby včas a přesně splnila speciální úkol. A hlavní protagonisté tohoto významného dne

měli oči pouze jeden pro druhého. Přesně ve dvanáct hodin se obývacím pokojem rozezněl svatební pochod a Janko si s kyticí květů přišel pro svou staronovou nevěstu. Anička na jeho žádost, zda s ním zůstane i v dalších dnech odpověděla velmi pragmaticky: „Teď, když jsem si tě vychovala, tak ano.“ Tak tedy proběhla naše zlatá svatba. Bez starosty obce, bez duchovního, spíše pro připomenutí, jak rychle těch 50 let společného života uběhlo. Střípky z mé mladosti jste měli možnost vyslechnout před pár měsíci, když jsem oslavil své sedmdesáté narozeniny.

Lhal bych, kdybych nenapsal, že jednou z nejdůležitějších součástí setkání křesťanského domova jsou vždy chvíle u společného stolu. Nejinak tomu bylo také u Mročků. Soňa připravila dvě polévky, o ostatní se postaraly naše sestry. Počasí nám přálo a nechybělo ani grilování. Kromě kuřecího masa se grilovaly také cukety a hermelín. Těžké mraky nás trochu předčasně zahnal

pod střechu, ale nakonec z tmavých mraků spadlo pouze pár kapek, které se vypařily dříve, než dopadly na zem.

V komorním prostředí obývacího pokoje jsme naši mysl opět obrátili duchovním směrem. Diskusi na duchovní téma zahájila Soňa jitřenkou pro 29. červenec. Text „Pán Bůh zaplat“ obohatila

vlastní zkušeností, jak cenný byl pro ni dar, který dostala od člena sboru v době, kdy prožívala těžké životní chvíle. Rozpovídali se i další a každý přidal nějakou zkušenost nebo střípek ze svého života. Sdílení jsme uzavřeli modlitební chvilkou. K našemu nebeskému Otci jsme vysílali prosby i poděkování za naše věřící i nevěřící děti, dospívající, dospělé i ty, které už mají své děti. Modlili jsme se za Světlanu a Elenu, jejich rodiny, přátele, jejich zemi. Modlili jsme se

za vedení
Duchem
Svatým, za
pevnou víru
a moudrost
rozumět této
těžké době.
Na závěr
setkání
Soňa
vyjádřila
radost nad
tím, že
kdysi
rozbořené

vzájemné vztahy, se uklidnily. Nezbyvá než si přát, aby takto vydrželo i nadále. Aby každý z nás dal pro ty druhé dostatek důvodů, aby to i ostatní mohli říct nahlas se stejným přesvědčením, jako Soňa nebo Boženka.

Ján Petrovič

Sofie Soňa Nováková ... jak ji (asi) neznáte

Před časem začala navštěvovat naše sobotní shromáždění velmi zajímavá a milá paní. Většinou oblečená v denimu a zemitých barvách sedala nenápadně do zadních řad. Sděliła nám, že navštěvuje bohoslužby různých církví a hledá své místo. Postupně se začala zapojovat do diskuzí nad úkoly sobotní školy a my jsme ji začali brát jako součást našeho společenství. Náhle se na nějakou dobu ztratila. Potkávali jsme ji na setkáních u našich brášek Apoštolských. Byli jsme rádi, že našla svou ohrádku a cítí se tam dobře.

Jakou radost jsme měli, když se jednou objevila ve dveřích modlitebny s dalším „apoštolákem“ bratrem Jirkou a oba za námi začali docházet pravidelně. Zapadli mezi nás, jako by tu byli odjakživa. Jejich názory vždy obohatí naše studium Božího slova, je s nimi legrace a je nám spolu dobře. Přečtěte si, co o sobě Sofie Soňa napsala.

Jmenuji se Sofie Soňa.

Narodila jsem se v Praze a mé první setkání s Bohem bylo při mém křtu v Katedrále Cyrila a Metoděje .

V mých osmi letech jsme se stěhovali do pohraničí, kde zůstaly po Němcích domy a možnost k bydlení. Matka byla věřící, ale spíše pasivní, takže o tom se mnou nehovořila. Moje dětství bylo problematické, doma se rodiče stále hádali, protože otec pil. Chodila jsem do kostela se svou kamarádkou a bylo mi tam dobře, cítila jsem se osvobozena od svých dětských problémů.

Přesto, že byly na stěnách kostela obrazy křížové cesty Ježíše Krista, byla to pro mne neznámá. A přesto na mne působil Duch svatý. Můj další život „dospívání“ byla naprostá citová kalvárie.

Ve svých dvaceti letech jsem uvěřila v Boha a Ježíše Krista a získala jsem osvobození a nový životní směr. Navštěvovala jsem různé církve: evangelíky, baptisty, adventisty a Svědky Jehovovy. Mám ráda lidi a

mluvím s nimi, pokud mohu o víře. V současnosti navštěvuji Apoštolskou církev a Církev adventistů a zajímám se o církevní historii. Ve shromáždění adventistů mne zaujalo studium bible.

Několikrát jsem byla uzdravena a byl to pro mne úžasný zážitek. Nebylo k tomu zapotřebí ani dlouhé modlení. Cítila jsem kolem sebe silné světlo, které mne obklopovalo a zároveň mnou procházelo a společně s mými slovy: Ježíši Kriste, pomoz, mi - jsem byla během několika dní uzdravena. Před tím následovalo velké pokání a prožila jsem zároveň změnu myšlení a vnímám to jako stálou přítomnost Boha a vlastně komplexní působení Svaté Trojice.

Přestože jsme hříšní, Bůh nás stále miluje a stále nám odpouští. Ale neseme si za to následky a to je ten problém. Narodili jsme se s různými genetickými vadami, které máme jako zátěž v našem životě a těžko se s nimi vyrovnáváme. Proto přicházíme k Ježíši se svými problémy a On nám dává sílu žít. Boha nikdy nikdo neviděl. My známe jeho syna Ježíše Krista a prostřednictvím Ducha svatého jsme s ním ve spojení.

Bůh je universální chemik, fyzik, matematik, jedinečný stvořitel a pro nás je nedefinovatelný, nepochopitelný, neuchopitelný a neohraničitelný.

A proto především děkuji za víru, kterou jsem dostala jako dar shůry!!! A i proto nadšeně věřím ve Trojici Boží a snažím se podle ní existovat a žít.

Sofie Soňa Nováková

Velká voda

„Byli kdysi dnové, kdy i praotec Noe se bál.“ zpívá Jan Werich ve známé písni. Není se co divit. Písmo nás informuje o tom, že „se provalily všechny prameny obrovské propastné tůně a nebeské propusti se otevřely. Nad zemí se strhl lijavec a trval čtyřicet dní a čtyřicet nocí.“ Gen 7, 11.12. Jakmile meteorologové hlásí přívalové deště, stejně jako u jmenovaného praotce začínáme mírně panikařit. Stalo se ne zrovna příjemnou tradicí, že 2-3x do roka udělá dešť z našeho sjezdu do garáže koupaliště s hloubkou až 180cm. Odvážní plavci mohou vyzkoušet i skok z můstku – balkonu. Z „odborně“ vyspádované silnice, jejíž nejnižší místo je právě ve vjezdu do zahrady sborového domu, se voda o překot valí do garáže. Vydatně tomu napomáhají také kanály, ze kterých se díky

nedostatečnému průměru potrubí stávají gejzíry, jež by nám mohl závidět i pověstný Island. Zpravidla během 10 minut silnice před domem připomíná Čertovku, jen místo lodiček ji brázdí automobily nejistě hledající nejméně hluboké místo k průjezdu a široce rozstříkující kalnou pohromu. Způsobují úžasné vlny. U moře bych je ocenila, ale uprostřed středoevropského města ve mně vyvolávají spíše depresi. Po několika dalších minutách už sborový dům připomíná přílivový ostrov Le Mont-Saint-Michel, jen věž mu chybí.

Po kalamitě v loňském roce, kdy nám voda roztrhla dřevěná vrata a způsobila v garáži nevídanou spoušť, jsme si pořídili vrata nová, plechová, vyztužená, a ještě jsme je opatřili gumovou izolací. Teď ať si klidně prší! Dovnitř se jistě nedostane ani kapka. To jsme si alespoň mysleli. Jenže myslet znamená houby vědět...

Ve středu 16.8.2023 v noci se spustil déšť, který opět naplnil náš „domácí bazén“ až po okraj. Do garáže se dostalo pouhých 30cm. Skvělé! Ve čtvrtek odpoledne přišel déšť číslo dvě stejné intenzity, a bylo „vymalováno“. Tlak vody dokázal pokřivit i vrata plechová, a i když nepraskla, uvnitř kalná tekutina dosáhla výšky 120cm. Vše, co nebylo uloženo blízko stropu, se během chvíle houpalo na vodní hladině jako Archa. Inu člověk miní, Pán Bůh mění.

A tak až uslyšíte opět z médií předpovídat přívalový déšť, neváhejte, vezměte plavky a přijed'te do sboru. Když už nejsme známí díky své misijní činnosti, možná se staneme známými díky svým sportovním výkonům.

Iva Chárová

Výzva Aš Až

Již druhým rokem se podařilo zrealizovat charitativní projekt s názvem "Výzva Aš Až", a to v termínu od 2.7 - 9.7.2023. Projekt vymysleli a realizují pánové z Apoštolské církve z Rožnova p. Radhoštěm, a sami jsou jeho nadšenými účastníky.

Jedná se o týdenní cyklistický přejezd napříč republikou, jehož propagace vyzývá k finanční podpoře potřebných. Letos šlo o finanční podporu tříleté Laurinky, která to v životě neměla jednoduché (v ranném dětství u ní došlo ke zranění, které způsobilo celkové postižení). Díky tomuto projektu se Laurince přispělo na rehabilitace a rehabilitační pomůcky, které jsou důležité pro postupné zlepšování jejího zdravotního stavu.

Účastníci tentokrát absolvovali trasu po hranicích Moravy, což obnášelo celkově asi 900 km, denně najeli cca 130 km. Počet cyklistů se oproti prvnímu ročníku zvýšil, a to na celkem 13 účastníků (12 mužů a 1 ženu) a v doprovodném vozidle jel manželský pár, pro případ poruchy, ale také jako psychická podpora :-). Letošní ročník účastníci hodnotí opět pozitivně, s tím, že si dali sice do těla, ale bylo krásně slunečno, obávané defekty měli až na posledních cca 10 kilometrech, nedošlo k žádným zraněním a v cíli je čekalo vřelé přivítání manželek a přátel.

Tento projekt začal malou myšlenkou a nyní, už druhým rokem, pomohl někomu, kdo pomoc opravdu potřebuje. Celý tým Aš Až je za to velmi vděčný a tímto moc děkuje všem, kdo projekt jakkoli podpořili, ať už finančně, propagací či organizačně. V neposlední řadě patří velké díky i Dobrovolnickému centru ADRA z Valašského Meziříčí. Děkujeme a těšíme se na další ročník.

Karin Vašutová

S umělou inteligencí o sobotě

Dobré ráno, mohu s tebou diskutovat na téma Bible?

Dobré ráno! Ano, samozřejmě můžeme diskutovat na téma Bible. Jaké konkrétní otázky nebo témata v souvislosti s Biblií by vás zajímaly?

Bacha oprav si to. Ne s Biblií, ale s Biblí.

Omlouvám se za nesprávný výraz. Můžeme diskutovat na téma Biblí. Co vás v této souvislosti zajímá?

Zajímá mne, co vyplývá ze Starého zákona a z Nového zákona ohledně dne Hospodinova odpočinku. Je to sobota nebo neděle?

V Bibli se skutečně nachází zmínky o Hospodinově odpočinku, který je spojen s odpovídajícím dni odpočinku. V Starém zákoně, konkrétně ve druhé knize Mojžíšově (Exodus) a v Desateru (Desatero přikázání), se uvádí, že Hospodin zasvětil sedmý den jako svatý den, kdy by měli lidé odpočívat od své práce.

V Exodusu 20:8-11 se píše:

"Pamatuj na den sobotní, abys jej světil. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Sedmý den je sobota v počest Hospodinu, tvému Bohu. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn, ani tvá dcera, ani tvůj otrok, ani tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani tvůj cizinec, který je ve tvých branách. V šesti dnech učinil Hospodin nebe, zemi a moře a všechno, co je v nich, a odpočinul si sedmý den. Protož ho Hospodin požehnal a světil si ho."

V judaismu se tento den pojmenovává jako "šabat" a je považován za svatý den odpočinku, který trvá od západu slunce v pátek do západu slunce v sobotu.

Co se týče Nového zákona, je zde zmíněn posun v chápání dne odpočinku. Křesťanská tradice přesouvá den odpočinku ze soboty (šabatu) na neděli. Toto

rozhodnutí je založeno na Ježíšově zmrtvýchvstání, které se podle Nového zákona odehrálo v neděli.

Nedělní odpočinek byl poté praktikován jako projev křesťanské víry a rozpoznání Ježíše Krista jako Pána a Spasitele. V Bibli však není přímo uvedeno, že by se Hospodin přesunul od soboty na neděli. Jedná se spíše o tradici, která se vyvinula v průběhu času v křesťanském náboženství.

Je třeba poznamenat, že konkrétní způsob, jakým různé křesťanské církve slaví den odpočinku, se může lišit. Některé církve slaví den odpočinku v neděli, zatímco jiné preferují sobotní odpočinek.

Je důležité si uvědomit, že interpretace a praktikování dne odpočinku se může lišit mezi různými náboženskými skupinami a tradicemi.

Nepopírá tedy Nový zákon Starý zákon? Vždyť v Bibli se praví, že Ježíš řekl, že kdokoliv opraví i sebemeně Zákon bude v nebi ten nejmenší.

Nový zákon nepopírá Starý zákon, ale spíše ho naplňuje a přináší jeho plnost či konečné zjevení. Je pravda, že v Bibli se nachází verše, ve kterých Ježíš hovoří o zachování Zákona. Ježíš sám řekl ve svém kázání na hoře:

"Nemyslete si, že jsem přišel rušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je rušit, ale naplnit." (Matouš 5:17)

Ježíšova nauka o zachování Zákona se týkala zejména jeho duchovního a morálního rozměru. Poukazoval na důležitost srdce a úmyslů v souladu s Boží vůlí, nikoli pouze na vnější dodržování předpisů. Ježíš vyzýval ke spravedlnosti, lásce, odpuštění a milosrdenství.

Nicméně, Nový zákon také ukazuje, že Ježíšovo vykoupení a příchod Ducha Svátého přináší novou smlouvu mezi Bohem a lidstvem. Ve své smrti a zmrtvýchvstání Ježíš splnil zákony a obětní předpisy Starého zákona, čímž nabídl spásu a věčný život všem, kdo v něj věří.

Novozákonní spisy, jako jsou listy apoštolů a Skutky apoštolů, dále rozvíjejí a vysvětlují význam Ježíšova díla a jeho vztahu k Zákonu. Tyto spisy zdůrazňují, že spása je získána skrze víru v Ježíše Krista a jeho oběť na kříži.

Proto lze říci, že Nový zákon nepopírá Starý zákon, ale spíše ho interpretuje, naplňuje a ukazuje jeho konečný smysl a plnost v Ježíši Kristu.

Ano, zcela s tebou souhlasím. Ale jde mi o tuto konkrétní záležitost soboty a neděle jako dni Hospodinova odpočinku. Co tedy platí a je správné? Sobota, nebo neděle?

V otázce, zda je správným dnem Hospodinova odpočinku sobota nebo neděle, existuje mezi křesťanskými církvemi a teology různá interpretace a praxe. Je třeba poznamenat, že v Bibli samotné není jasně stanoveno, že Hospodinův den odpočinku byl přesunut ze soboty na neděli.

Některé křesťanské denominace, jako například pravoslaví, stále slaví den odpočinku v sobotu, jakožto přímé pokračování židovského šabat. Tito

křesťané dodržují sedmý den týdne jako svatý den a věří, že Ježíš Kristus sám zachoval tento vzor.

Na druhé straně většina západních křesťanských církví slaví den odpočinku v neděli, což je v souladu s tradicí, která vznikla v průběhu raného křesťanství. Nedělní slavení se odvozuje z Ježíšova zmrtvýchvstání, které se podle Nového zákona událo právě v neděli.

Toto přesunutí dne odpočinku ze soboty na neděli je spojeno s teologickými důvody a interpretací Ježíšova díla. Křesťané vnímají neděli jako "Den Páně" (latinsky Dies Dominica), den, kdy se shromažďují k bohoslužbě a slavení Kristova zmrtvýchvstání.

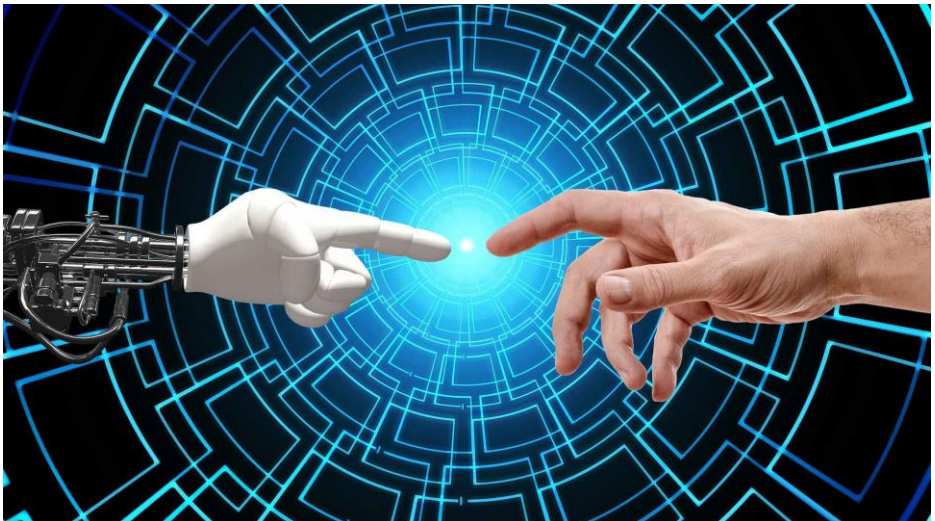
Je důležité si uvědomit, že tato praxe se vyvinula v průběhu křesťanské tradice a není přímo stanovena v Bibli. Každá církev a věřící má svobodu v interpretaci a praktikování dne odpočinku. To znamená, že existují různé názory a přístupy v této konkrétní otázce, a není jednoznačně stanoveno, který den je "správný" nebo "jediný" Hospodinův den odpočinku.

Je vhodné respektovat různé tradice a názory a hledat pochopení a jednotu v Kristu, který je středem křesťanské víry.

Ano, naprosto s tebou souhlasím, je třeba respektovat různé tradice a názory a v tom se opírat o Krista. Děkuji ti za vysvětlení.

Není zač, rád jsem vám mohl pomoci a vysvětlit danou problematiku. Pokud máte jakékoli další otázky ohledně Bible nebo jiná témata, neváhejte se zeptat. Jsem tu, abych vám pomohl!

rozhovor s umělou inteligencí vedl Jiří Kostruh

Sborový výlet – Valtice

Stalo se milou tradicí, že si členové našeho sborečku každoročně o prázdninách „vyhodí z kopýtka“ na nějakém pěkném vícedenním výletě. Stejně tomu bylo i letos. O místě se vedly diskuze, ale nakonec vyhrála všemi oblíbená jižní Morava, konkrétně Valtice. Co na tom, že někteří „závistiví“ bratři jiných sborů nám přáli „hezkou exkurzi ve věznici“ z důvodu záměny jednoho písmenka v názvu města (Valtice – Valdice). My jsme se přesto těšili a naše očekávání byla bezesporu naplněna.

Ve čtvrtek 10.srpna 2023 se účastníci zájezdu rozesadili do několika vozů a po vlastní ose se dopravili na místo pobytu, někdo dříve a někdo později. Protože jsme povětšinou generace, která zažila spojování všech proletářů světa a plnění úkolů programu nevím kolikátého sjezdu strany, zažili jsme hned po příjezdu takřikajíc přesun v čase. Hostel Valtice, který se nachází v budově internátu dávno již zrušeného železničního učiliště, prožil jistě v 70.letech velkou slávu, ovšem od té doby se tu nic nezměnilo. Maminka Dany Klečkové i její bratr zde strávili ne jeden studentský rok, a kdyby byli teď mezi námi, jistě by konstatovali, že je vše na svém místě. A tak jsme si v rámci retroturistiky zavzpomínali na naše mládí, kalhoty do zvonu, trvalou, čelenky a ubytovali se ve skromných, ale čistých pokojích. Absence židle a stolu na pokoji nás donutila trávit společně chvíle v jídelně a v jakémsi divadelním sále vybaveném dokonce rudou oponou a držáky na vlajčky naší republiky a Sovětského svazu. Možná bychom je tam ještě někde našli.

Kdo navštívil Valtice, ví, jak je toto vinařské barokní městečko s cca 4tis obyvateli lahodící oku. Proto jsme hned první den po příjezdu zamířili společně na obhlídku osvětleného náměstí a místního skvostu – zámku, který byl od konce 14. století do poválečné konfiskace sídlem vládnoucího knížete z rodu Liechtensteinů. Navnadili jsme se tak na zítřejší prohlídku. Poté jsme se zmoženi dlouhou cestou odebrali na kutě. Ráno si povíme, zda naše postel s výškou nožek vyhovující trpaslíkům nebyla spíše Záhořovo lože. Dobrou noc. Spalo se krásně! V pátek jsme se probudili do slunečného dne a pamětlivi nabádání vedoucí KD Soni k dochvilnosti jsme poslušně naklusali v 8.30 hod do divadelního sálu ke společnému čtení jitřenky a modlitbě. To by se soudruzi divili, kdyby věděli, že plamenné řeči o světlých zítřcích pod vedením naší rudé strany, pronášené v této místnosti, jednou vystřídají pokorné modlitby toužící po ještě světlejších a nikdy nekončících zítřcích, ovšem pod vedením někoho mnohem lepšího a mocnějšího - našeho Stvořitele.

Monumentální barokní zámek Valtice tvoří třípatrová čtyřkřídlá budova s konírnou, jízárnou, galerií, divadlem a kočárovnou. K zámku přiléhá přírodně krajinářský park s dalekými průhledy. Naše náčelnice Soňa zajistila prohlídku okázale vyzdobených zámeckých interiérů se

stylovým barokním a rokokovým vybavením. Po nasazení nezbytných filcových papučí velikosti 10 XL zvaných „zlomkrčky“ jsme se vydali nakouknout do soukromí jednoho z nejslavnějších šlechtických rodů naší země. Základní okruh si užil i náš čtyřnohý part'ák Hači hovicí si v batohu na zádech své paničky. Hned na počátku trasy jsme mohli obdivovat svatební šaty Marie Terezie – kostým ze stejnojmenného seriálu, který se zde natáčel. Od originálu se lišil snad jen přívěskem s podobiznou seriálového manžela císařovny – Vojtěcha Kotka. V daném snímku si zahrál i náš milý Dalík Pimek, skvostný cellista, žel toho na přívěšek nedali. Lichtensteinové byli vskutku pokrokoví. Jejich pokoje byly vybaveny koupelnami s teplou i studenou vodou, na přelomu století také splachovacími záchodky. Z patra do patra se mohli vozit výtahem doplněným bezpočtem bezpečnostních prvků. Uchvátila nás benátská zrcadla, lustry z českého křišťálu a nádherná enfiláda přes 80metrů dlouhá, což je efektní průhled skrz dveře pokojů řazených přesně za sebou v jedné ose, na jedné straně zakončený zrcadlem a na druhé pro zvětšení efektu oknem.

Po prohlídce interiérů si šli někteří prohlédnout zámecké sklepy, jiní bylinkovou zahradu, kde načerpali trochu inspirace pro své domácí latifundie a kde se mohli ponořit uprostřed nádherné vůně květin do tichého rozjímání. Byli i tací, kteří vedeni neomylným instinktem cukrovkářů objevili v nádvoří zámku čokoládovnu a následně posílení energií úžasných pralinek vyrazili na procházku do parku. Sešli jsme se opět u společného oběda v místním pivovaru. Naše ukrajinské sestry si vybraly samozřejmě rybu a většina z nás kuřecí prsíčko na grilu. Chutnalo nám ohromně, ale v kombinaci s velmi teplým

počasím padla na některé bratry únava a jejich touha po poloze ležmo byla zřejmá. To chce rozchodit! Hybaj do technického muzea!

Odpoledne pokročilo a některým z nás začala svítit kontrolka na kávu. Takže jsme zamířili do velmi příjemné zahrady za kostelem Nanebevzetí Panny Marie, kde jsme si za méně příjemné ceny dali kafičko a zákusek. Nicméně posezení ve stínu kostelní věže bylo velmi osvěžující. A protože nám zbylo do večera ještě trochu času, zamířili jsme na prohlídku kolonády Na Rajstně, monumentální památník tyčí se na vyvýšenině nedaleko Valtic a nabízející ze své terasy skvělou vyhlídku na celý Lednicko-valtický areál.

Na ubytovně na nás čekali další členové naší výpravy – Simča a Stázinka, které právě přijely. Ve 20 hodin jsme se všichni sešli v našem socialistickém divadelním sále, abychom si po zamyšlení Pavla Pimka o sobotě a společných

modlitbách zahájili Boží den odpočinku.

Zklidnění a těšíc se na zítřejší návštěvu sboru v Břeclavi jsme se odebrali do svých pokojů.

Je sobota. Po nezbytné společné jitřence a modlitbách za požehnání Božího

dne odpočinku
jsme se pod
taktovkou
(hodilo by se
spíše říci bičem
☺) naší
náčelnice Soni
rozjeli do
Břeclavi.

Místní sbor
začíná přesně
v 10 hodin
zvoněním
zvonů, takže
spěchejme. Zde
pro valašskou
nedochvilnost
není místo.
Když jsme
dorazili
k budově
krásně
přestavěné ze
starého kostela
na modlitebnu,
našli jsme
tvrdou kliku a

na schodech flašku od rumu. Abychom neupadli v podezření, že jsme zlatavý mok vyzunkli z dlouhé chvíle my, láhev putovala do koše. Jistě zde večer nějaká ztracená dušička hledala duchovní útěchu, ale vybrala si špatnou dobu. My ne, jen jsme byli rychlejší, než samotní členové sboru. Času jsme využili k společným fotkám, obhlídce okolí budovy a hlavně k přivítání naší milé Jarušky Pražanové, která za námi přijela z Hrušovan nad Jevišovkou, aby prožila dnešní den spolu s námi. Po chvíli přišli první „domorodci“ a vpustili nás dovnitř. Působivý interiér nás usadil do měkkých lavic. Obhlíželi jsme prostorové uspořádání, pastelovou barevnost stěn, stejně jako krásná tepaná světla. Bylo hezké sledovat, jak byli postupně přicházející breclavští bratři překvapeni z naší návštěvy, ač jsme byli předem ohlášení. A pak se to stalo –

v 10 hodin se opravdu rozezněly zvony umístěné ve věži kostela, a bohoslužba začala. Bylo to krásné a ticho jsme záviděli, že v našem sborovém domě žádné zvony nemáme. Což začalo vrtat některým

v hlavě, a dost možná, že se zvonění dočkáme i na našich bohoslužbách.

Privítání vedoucím sobotní školy bylo opravdu krásné. Nejprve nás pomyslně přestěhoval do Valašských Klobouk, o něco později do Velkého Meziříčí, ale nakonec se trefil do Valašského Meziříčí. Nechtěli jsme být pouze pasivními diváky, a tak na úvod bohoslužby nám Jenda Petrovič přečetl shrnutí minulého úkolu. Moc potěšil všechny místní informací, že nebude opakovat půl hodiny, jak to bývalo v dřívějších dobách běžné. Dokonce jsme měli i svou vlastní třídu sobotní školy pod vedením Petra Cháry. Někteří ovšem v rámci navazování kontaktů vpluli do tříd jiných, kde starousedlíkům podali informace o našem sborečku a výletu na Moravu. Inspirativní pro nás bylo promítání časomíry na čelní stěnu modlitebny, kterou si všichni učitelé hlídali a čas vymezený pro studium bezesbytku dodrželi. Inu máme se od sousedů co učit.

Kázáním z Božího slova nám posloužil mladičký, nicméně velmi pozeňnaný kazatel Jan Havelka. Zamýšleli jsme se nad tím, kdo je posel a jakými posly jsme my. Pokud by vás kázání zajímalo, audiozáznam najdete na našem sborovém webu.

Ihned po kázání naše náčelnice zmizela v útrokách sboru, aby nám ohřála skvělý hlívoový guláš. Než bude jídlo hotové, využili jsme čas pro povídání s našimi bráškami, předávání pozdravů, seznamování nebo naopak vzpomínání na společné prožitky z minulých let. Dostalo se nám také velmi milého pozvání bratra Kolínka staršího k odpolední návštěvě jejich zahrady ve Valticích.

Po obědě jsme se rozhodli prohlédnout si Břeclav. Někteří z nás jsou pohyblivější, jiní méně. Co však dělat, pokud by někomu nohy vypověděly

službu úplně? Osloveni veršem „Neste břemena jedni druhých – tak naplníte Kristův zákon“ nám to předvedli názorně Soňa s Františkem.

Ve městě probíhal právě další ročník velké gastronomické události *Slavnost rajčat*, která oslavila rajčata jako nejoblíbenější zeleninu Břeclavska. Centrem akce byla židovská synagoga, která se pro tento den proměnila ve výstavní sál, což mnohé z nás nepotěšilo. „Doupě lotrovské“, zaznělo zpola v žertu po příchodu do synagogy. Kromě zmíněné zeleniny jsme si mohli prohlédnout řadu pěkných obrazů či zajímavých kuchařek. Slavnost sice doprovázel velmi zajímavý trh nabízející nejrůznější dobroty, či koncerty všech hudebních žánrů, ale

vzhledem k sobotě jsme zvolili raději přesun k červenému kostelu Navštívení Panny Marie v Poštorné. Zajímavá cihlová stavba s množstvím věžiček musí být působivá především při pohledu z nebeských výšin. A protože nám k ohlášené návštěvě u Kolínků zbývalo ještě trochu času, rozhodli jsme se potěšit oko u Dianina chrámu Rendez-vous, který se tyčí v Bořím lese u silnice spojující Valtice a Poštornou. Sloužil jako místo setkání panstva při loveckých vyjíždkách. Naše vyjíždka nebyla lovecká, nýbrž poznávací, ale že se naše sestry cítí také jako panstvo či dokonce bohyně, bylo zřejmé z pořízených fotografií našimi bratry.

Že se to na Valticku bohyněmi jen hemží, jsme se přesvědčili u Kolínků. Jedna z nich zdobí jejich venkovní posezení. Žlutý domek na rohu dvou ulic obestupuje velmi krásně upravená zahrada vybavená pergolou s krbem, bazénem a pečlivě udržovanými záhony. Sestra Kolínková je velmi komunikativní a vtipná, takže o zábavu bylo postaráno. Bratr Kolínek byl sice tichý, ale pozorný hostitel. Nabídl nám lahodné občerstvení a povyprávěl osud neobvyklých dvou soch uložených na jednom ze záhonů, které původně byly jedním celkem v podobě motýla. Toto dílo bývalo kdysi umístěno na stěně

modlitebny. Z neznámého důvodu se některým členům dílo nelíbilo, chtěli ho rozbít, ale bratr Kolínek ho zachránil a uschoval na svém pozemku. Je pravdou, že církve mnohdy ničily umělecká díla v přesvědčení, že chrání členy před jejich „kacířským“ působením. Asi nejsme výjimkou...

Dnešní den byl opravdu pozeňnaným. Tolik nových zážitků, setkání, informací! Zbývalo už jen pod červenou divadelní oponou společně ukončit sobotu a plni dojmů jít spát. A nebo ne? Vždyť ve městě právě probíhají Valtické krojované hody. Všude je plno lidí, stánků, hudby a to my, usedlí Valaši, musíme vidět. A tak řada z nás bez ohledu na únavu vyrazila do centra podívat se, jak takové hody vypadají.

Nedělní ráno bylo, po společné jitřence, ve znamení balení a úklidu. Náčelníci daný termín odjezdu 10.00 jsme dodrželi všichni. Jen teta Květa malinko zdržovala. Ale zasáhl švarný udatník Pavel a náčelnice Soňa, kteří

batožinu zmíněné sestry vyexpedovali z hostelu, a mohlo se vyjet. Směr Strážnice, to bude místo dnešního výletování. Jako první jsme zamířili do přístaviště Baťova kanálu. Tady na nás čekala loď Amos a bodrá kapitánka – průvodkyně plavby. Během jízdy nás seznámila s historií kanálu, ukázala

dobové fotografie, upozorňovala nás na funkci plavebních komor a mnoho jiného. I přes zasvěcený výklad vytáhlo horké počasí a touha vidět kanál jinak než přes sklo kajuty většinu pasažérů na palubu. Což naše korpulentní kapitánka komentovala slovy: „Pokud půjdete všichni na

přední palubu, musím já jít na zád', abych to vyvážíla.“ Všechno ale dobře dopadlo. Poslušně jsme naslouchali jejím rozkazům, a když bylo palubu potřeba opustit z důvodu otáčení lodi, „posádka“ se vrátila na svá místa.

Doba pokročila a my jsme se vydali do přílehlého skanzenu. Jedna ukojit hlad v místní restauraci, a jednak jsme mířili na prohlídku skanzenu – Muzea vesnice jihovýchodní Moravy, ve kterém jsme se vrátili do časů chaloupek s doškovými střechami, řemeslných dílen, klidu a harmonie. Jedinou vadou na kráse bylo horko, kvůli kterému někteří obětovali část prohlídky a ukryli se do stínu košatých stromů. Na závěr našeho sborového výletu jsme se usadili v místní zahrádce a oslavili zdárný průběh akce – jak je naším zvykem - zákuskem a dobrou kávičkou.

A to už byl úplný konec. Rozloučili jsme se a rozjeli se do svých domovů obohaceni o mnoho zážitků, posílení ve vzájemných vztazích, a hlavně – mooco spokojení. Tak zase příště!

Iva Chárová

VZPOMÍNÁŠ, PETŘE?

pokračování vzpomínek na akce prožité s Petrem Kimlerem

ADRARALLYE 2002 aneb Kolmo z Valmezu do Jeseníku část druhá

Omlouváme se, že až po čtvrt roce se vracíme k pokračování reportáže z Adrarallye 2002. Bylo to zapříčiněno nečekaným návaem aktuálních příspěvků, které od vás přicházely. Připomeňme si tedy obsah první části, uveřejněné v květnovém čísle sborového zpravodaje:

O prázdninách roku 2002 jsme od sborové budovy na meziříčské Hřbitovní ulici vyrazili na bicyklech kolem Bečvy ke Stříteži, vystoupali Spinou na hřeben a pak podél Mročkovic chalupy pokračovali až na Tanečnici a potom dál na Soláň. Turistická hřebenovka nás pak dovedla na Ježonky, kde jsme spolu s motorizovaným doprovodem přečkali první noc. Náročné horské putování pak pokračovalo až do Mostů u Jablunkova, kde se skupina bicyklistů rozdělila na dvě části. Čtyřčlenné družstvo vystoupalo na pohraniční hřbet Slezských Beskyd a odtud posléze kleslo ke Trinci a Těšínu, zatímco zbytek světa mířil podhůřím přímo ke Koňakovu, kde nám nocleh a pohoštění zajistili Nad'a a Hynek Donovi. Pokračování cyklistického dobrodružství, jehož nedílnou součástí byl i řídicí doprovodného formana Petr Kimler, nám odkryjí následující řádky.

Cestovat na kole Těšínským Slezskem, to je po sto padesáti kilometrech Beskydami úplná balada. Mírně nahoru, mírně dolů, po úzkých asfaltových a hladkých polních cestách, mezi poli, lesíky a roztroušenými usedlostmi. A také s parádním koupáním v Těrlické přehradě. Vypadá to, že dneska bude pohoda, možná až skoro nuda. Nejdřív se ztrácí Marta s Elenkou. Někde v těsné blízkosti Havířova. Zmateny neznámou krajinou a obrysy hranatých paneláků, ptají se naše ztracené hvězdy solidně vyhlízejícího domorodce: „Pane dobrý a laskavý, zbloudily jsme ve zdejší husté zástavbě. Prosíme poníženě, kudy, kudy cestička k Havířovu?“ Důstojný pán si je letmo přeměří povýšeným pohledem a stroze odvětlí: „Milé dámy, co mám na to říci? Kdybyste měly špetku smyslu pro orientaci, zajisté byste lehce zjistily, že žádná ze zdejších cestiček nemíří jinam než k Havířovu...“

Dlužno dodat, že Marta s Elenkou Havířov skutečně neminou. Nikomu z nás se nakonec nepodaří minout ani nedalekou Ostravu. Dokonce se všichni v pořádku sjíždíme u bran zdejší Zoologické zahrady. Tedy, až na Petra a členky jeho osádky. Díky tomu, že právě jí věnoval o mnoho více pozornosti než řízení formana, podařilo se mu, už v ulicích Ostravy, vybočit z vymezené vozovky a

povyskočit si s formanem i dívkami přes nepříliš hladký obrubník. Kromě mírného šoku nadskakujících to odnesly i dvě přeražené pneumatiky. Servis byl naštěstí nablízku a tak tento druh špásování stál Petra jen hodinku zdržení a o nějakou tu tisícovku chudší peněženku. Ráfky šly vyklepat, gumy však musely být nové.

Jen o nějaké tři kilometry dál, stále ještě v ulicích Ostravy, dochází k další zápletce. Adélce, daleko nejzkušenější reprezentantce něžného pohlaví se tady při řízení levou rukou a chvilce nepozornosti podaří zmáčknout páčku své jedovaté brzdy víc, než je zdrávo, což má za následek okamžitou katapultaci s nepříliš hladkým přistáním na ostravském hrubozrnném asfaltu. Naneštěstí si

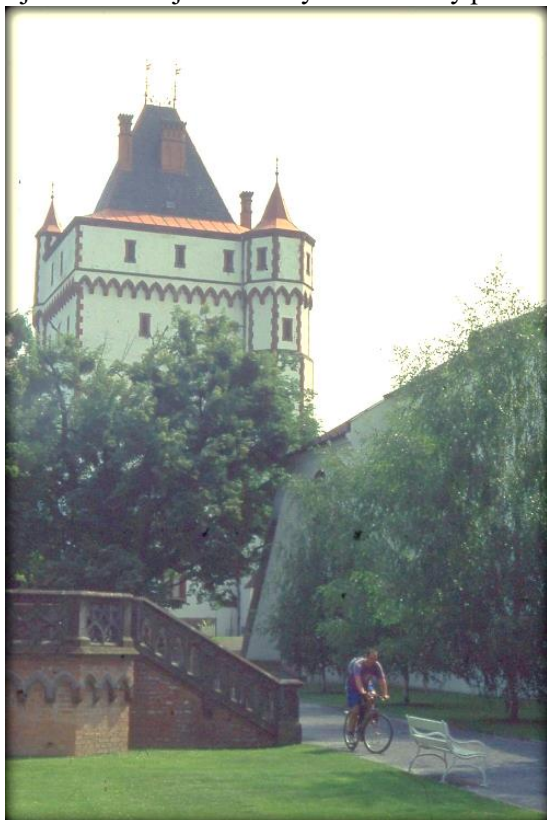

Adéla za svoji přistávací plochu vybírá svůj nechráněný obličej. Od tohoto okamžiku vlastní z krásně rostené horní jedničky jen její spodní polovinu. Následné autopřesuny mezi několika ostravskými stomatologickými ambulancemi s nepříliš vstřícným personálem jsou pro ni daleko méně příjemné, než mohlo být cykloputování severozápadními perifériemi uhelné metropole. Na druhou stranu jí přibývá originální suvenýr, který je odsouzena nosit stále u sebe. Přeražení dvou pneu a jednoho zubu, to je poněkud nelichotivá bilance etapy, která se zdála být naprosto bezproblémovou.

Přes Nový Bohumín a Šilheřovický zámecký park s nízko stříženými golfovými trávníky pro zazobané se naprosto bezhlučně přesouváme do Hlučína a u nedaleké vodní nádrže pátráme po místě k přenocování. Uječené pop hvězdy s hlučnou muzikou nás příliš nelákají, a tak raději zavčasu ustupujeme do kilometr vzdáleného, poloprázdného kempu. Přes auto a zvrácenou fotbalovou

branku přehazujeme rozměrnou celtu. Připitoměným basovým tamtamům ze vzdálených reproduktorů začíná totiž čím dál zřetelněji konkurovat dunění nebeských varhan, doprovázené nepřehlédnutelnými světelnými efekty. Pop show, jakkoli hlasitá a sebevědomá, nakonec prohrává. Celoplošný nebeský vodotrysk ji nadobro umlčuje. Naštěstí netryská příliš dlouho. Dvacatero sardinek namačkaných pod celtou si tak může nejen vydechnout, ale po částečném nadzvednutí neprodyšné tkaniny konečně začít normálně nadechovat. Nebýt superhluché muzikální reprodukce z pomalované škodovky, jíž domorodý playboy lákal děvy lehčího ražení, mohlo být hlučinské nocležení pohádkově bezhlučné.

Slušně odpočati vyrážíme příštího dne kolem půl jedenácté do druhé poloviny rallye. Cesta napříč Oderskými vrchy se zpočátku jeví jako pestrá a víceméně nenáročná. Pěšiny, cesty i silničky vedou střídavě mezi poli, lesy a upravenými vesnicemi. Slunečné počasí a občasné zastávky u studánek, zrajících třešní či šťavnatých malin posunují test odolnosti k avizované příjemné cykloturistické projížďce. Snad jen nevábný kilometrový průtah přes pokácené stromy a blátivé

úseky s vysokými kopřivami poblíž Jakubčovic z pohodového průměru malinko vybočují. A možná ještě nádherně rychlý sjezd do Hradce nad Moravicí. Svištět dolů po loukách šedesátkou, sedmdesátkou, to je naprosto skvělý adrenalinový zážitek!

S Laďou Škrlou si pak vyjíždíme na nedaleké hradní návrší. Zámecké stavby, upravené chodníky a tlumeně znějící Bethoven působí neobyčejně vznešeně. Naše propocená trička, zablácené bicykly a hlavně způsob pohybu po jemně vysypaných cestičkách však důstojný ráz klasiky dost krutě narušují. Naštěstí jsme o poznání rychlejší než reakce zdejších unuděných strážců strojené pohody.

Šlápneme do pedálů a střemhlav před nimi uháníme k hluboko zařezané řece Moravici. Díky houpaté lávce překonáváme vodní tok a míříme k nachystanému obědu. Jakkoliv je jisté, že si Laďa tentokrát nikde nepřihnul, pouhé houpatí visuté komunikace posílá metrákového nešťastníka s kola ven. V dalším pokračování mu našťěstí zabraňuje dostatečně pevné zábradlí.

Pohled na mapu naznačuje, že odpolední cykloputování údolím Moravice slibuje suverénně nejlehčí etapu celého letošního ročníku. Jako jedinou ze všech si ji vybírá i těhotná Bára, která se jinak posunuje pouze v autě. Už nedaleko za Hradcem se však ukazuje, že představy budou od skutečnosti poněkud odlišné. Několik příkrých stoupání, z toho jedno dokonce po schodech, bereme pouze jako přechodnou záležitost. Střední úsek kolem hrazených pastvin nám dává víceméně zapravdu. Smíšené stohlavé stádo dojníc, telat, býků a jalovic, které tady míváme, nechápavě civí, kam se tak ženeme, když je všude kolem tolik šťavnaté trávy. Kraví dav nás má evidentně za voly.

Necelých patnáct kilometrů před cílem dostáváme varovnou zvěst od člena vedoucí skupiny, Leoše. Mluví něco o neschůdném chodníku, který místy přechází v horolezecký terén. Varování však příliš vážně nebereme. Nejsme si totiž jisti, zda bychom apoštolovi špatných zpráv, Leošovi, neskočili na špek, mimochodem jeho nejoblíbenější pochoutku. Možná se jim cestou tajně naládoval a teď má vidiny. Jedeme tedy dál. I s těhotnou Barborou.

Lesní cestu střídá uzounký chodník, postupně se zařezávající do čím dál

příkřejší stráně. Jízdu opět střídá tlačinka. Dokonale nechutná, skoro až protivná. Značka pokračuje přes kořeny, balvany, skály a spadané stromy. To vše na sotva znatelné pěšince v takřka kolmé stěně, která se tyčí nad proudící řekou Moravici. Kritická místa překonáváme jen spojenými silami. V jednom takovém úseku, při společném přesouvání Pavlova bicyklu, se uvolňuje tachometr a velkými skoky míří k hlubinám. Pět set korun českých mizí nenávratně v kopřivách hluboko pod námi. Jsou tu i místa svádějící některé kaskadéry k jízdě. Nepolepšitelný kamikadze, sedmnáctiletý Ondra, si najíždí až příliš odvážně k pravému okraji, ten se okamžitě trhá i s částí chodníku a spolu s bicyklem padá z

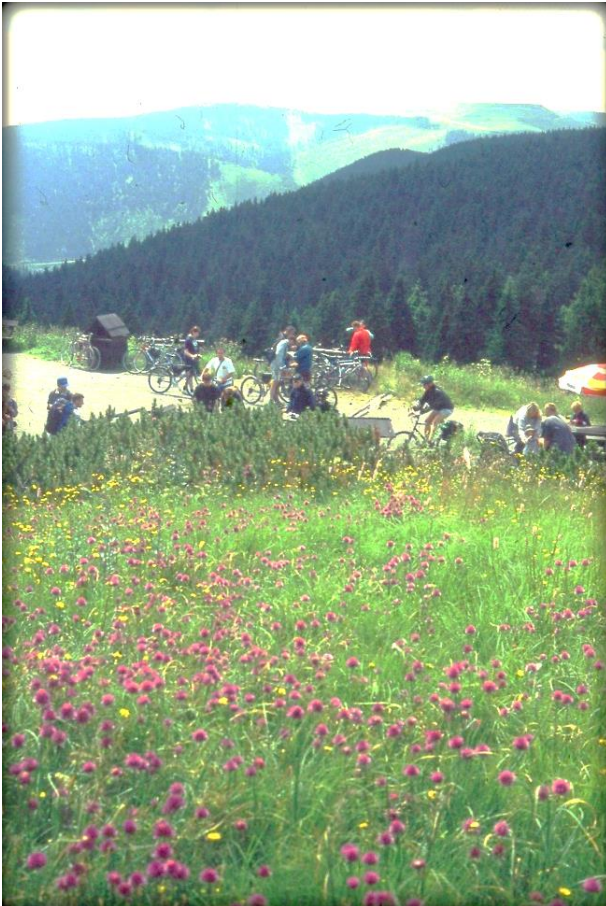
prudkého svahu. Ondra se naštěstí v poslední chvíli zachytává solidně ukotvených křovin. Díky tomu nenásleduje svůj, v přemetech se řítící, zbrusu nový šlapací stroj. Jemu v pádu do řeky zabraňují statné smrky, které se nezištně staví do cesty. Je otázkou, zda dělají dobře. Díky nim je Ondrův bicykl více než slušně zdemolovaný.

Několikakilometrové trmácení nesjízdným terénem opět posunuje dojezd do pozdních večerních hodin. K divokému tábořišti pod vysokou skálou, čnicí k nebi nedaleko Kružberské přehrady, přijíždíme, přesně jako včera, kolem půl jedenácté večerní. Pokud se v tuto chvíli někdo tváří pohodově, pak je to budoucí maminka Barbora. Z narozeného potomka se s největší pravděpodobností vyklubá horský bicyklista.

Právě tady k výpravě přibývá pracovními povinnostmi blokový Robert. Dorazil sem, samozřejmě popoháněn neuhasitelnou touhou po své panence

Elence, po dopolední šichtě na svém velocipedu až z Hranic. Režimem dne s běžnými večerními dojezdy je dokonale deprimován. Patrně taktéž uvěřil Lad'ově zprávě na internetu, že se jedná o přívětivou cyklistickou vyjížďku...

Ničím nerušené romantické nocležení pod širákem končí o půl sedmé ráno. Kapky deště buší do bohatých korun javorů a ze spacáků vyhánějí i ty nejzatvrzelejší spáče. Bušení na čas ustává, ale jenom co v síle narychlo servírované vločkové kaše vyrazíme na západ, začíná znovu a o hodně vydatněji. Déšť neděšť, šineme si to podél přehradu zapomenutou okreskou, pro níž by i

výraz polní cesta byl příliš lichotivý. Orosené keře, trčící do poloviny vozovky a rozměrné kaluže, jež tvoří většinu povrchu této údajné silnice, jsou tady naprosto běžným úkazem. Zastavuje nás až mohutná sypaná hráz Slezské Harty.

Dvěšest metrové převýšení někteří řeší dlouhou oklikou, ti odvážnější nahoru i s koly stoupají nekonečným, pro běžné smrtelníky zapovězeným schodištěm. Až na samém vrcholu hráze zjistí, že byli během výstupu bedlivě sledováni průmyslovou kamerou. Že je za to nikdo nikde nepolapil a patřičně nepotrestal, je více než záhadné. Patrně proto, že zásahová jednotka sem dorazila až poté, co se narušitelé mazaně přesunuli do přilehlých pobřežních lesů a hájů. Jen co se v nich zase všichni sjedeme, nastává další rozdělení. Nevede tudy prázdná komunikace, a tak roztrhaní na několik skupinek postupujeme divočinou a pátráme po nějaké sjízdnější variantě. Nic podobného cestě či chodníku však nenalzáme. A tak nezbyvá, než houštiny i bohatě orosené louky či pastviny překonat jak se jenom dá. Navzdory silícímu chladu a neustávajícím přeháňkám.

Poblíž zalesněného kuželovitého sopečného vrcholu konečně narazíme na asfalt! Úzké okresky, jimiž zvlněnou krajinou Nízkého Jeseníku pokračujeme dál, jsou takřka liduprázdné. Potkat tu auto se málem rovná zázraku. Našimi společníky jsou jen cary mraků, doprovázené pravidelnými příděly nebeské vláhy. V kombinaci se severním větrem se pochopitelně nejedná o nic záviděníhodného.

Pětačtyřicetikilometrovou dopolední púletapu zakončuje dlouhé klesání rozbitou cestou, doplněné šleháním obnažených dolních končetin mokřými stvoly kolem rostoucí bujné vegetace. Se značnými časovými rozestupy se k obědu nakonec sjedou všichni jezdcí i jezdkyňe, včetně osaměle putujícího Ladislava. Ten je však natolik zchvácený, že další boj s živly i se sebou samým definitivně vzdává. Teplo rodinného krbu je evidentně lákavější než další trmácení se neznámými končinami drsných Jeseníků.

V chladu a za jemného mrholení se pak přes Rýmařov a okolní obce posunujeme k nekonečným hvozďům zmíněného moravského pohoří. Srážky ustaly, a tak se následné putování po solidních lesních cestách zase nakrátko převtěljuje v onu dávno avizovanou, příjemnou cyklistickou vyjížďku.

S příjemnou cyklistickou vyjížďkou ovšem kontrastuje zvěst, která se ozývá z Antonínova telefonu. Formanšofer Pěťa opět boural. Při průjezdu Rýmařovem se opět více věnoval dámské osádce než sledování dopravního značení, a tak levým rohem sejmul dívoce se řítícího trabanta. Rychlovýroba tisíců německých trsátek ho vyšla na dva tisíce českých korun. Uhánějící výplod germánského ducha totiž svištěl po hlavní. Mladoboleslavský reprezentant českého umu však v souboji jednoznačně zvítězil. Jeho jedinou újmou byl pouze vysklený světlomet. Naštěstí byl k dostání hned vedle v obchodě.

Horská obec Karlov pod Pradědem, kam se v podvečer všichni sjždíme, oplývá sympatickým kempem i panem starostou, který kempu vévodí. Pronajímá ho za pár šupů a všemožně se nám snaží vyjít vstříc. Což se ani zdaleka nedá říci o některých, tvrdou měnou zdevastovaných majitelkách „zimmerfreihausů“, které jsme oslovili o něco dříve. U plápolajícího táboráku nás dnes sedí o jednoho, vlastně, o jednu víc. Jana, zlaté děvče ze Zlatých Hor chce s námi absolvovat aspoň zítřejší finálovou etapu napříč Jeseníky. Získání výučního listu na doktorku medicíny získalo letos před Adrarallye pochopitelnou přednost. Karlovské nocování pod Pradědem je sice mírně chladivé, ale jinak naprosto pohodové.

Lehce mrazivé slunečné ráno dává naději na bezproblémové pokračování. Přestože má překonat celý hřeben Jeseníků, včetně nejvyšší hory Moravy. K jejímu úpatí se dostáváme dvěma cestami. Někteří volí silnici přes Karlovu Studánku, jiní turistickou necestu přes Velkou Kotlinu. Druhá varianta je nepochybně atraktivnější. Avšak pro většinu pěšáků, kteří nás míjejí, absolutně nepochopitelná. Vláčet se s bicyklem do takřka kilometr vysoké jesenické stráně, může napadnout jenom šilence.

U Ovčárny, kde se trasy obou skupin spojují, dostáváme šok. Souvislý pestrobarevný dav svátečních výletníků, táhnoucí asfaltovou silnicí k vrcholu, až příliš důvěrně připomíná komanči režírované májové manifestace tvárných školáků a úředníků, kteří byli tenkrát nazýváni pracujícím lidem. Dobyť Pradědu, nejvyššího bodu všech prozatímních ročníků rallye, tak poznamenává nečekaná, poněkud natrpkklá příchut'.

U nedaleké Barborky, kam po vítězném finále klesneme, to není o mnoho lepší. Vyrážíme proto k Vidlám. Jenže k tomuto horskému sedlu, kde nás čeká motorizovaný doprovod s posledním obědem, nevede žádná, cyklistům nezakázaná cesta. Nezbývá, než si ji udělat. Řídkým smrkovým lesem, který připomíná sibiřskou tajgu, se za chvíli spouštíme k nejbližší svážnici. Ve většině případů pěšky při kole. Odvážné pokusy o jízdu v souvislém, metr vysokém

porostu svěže zelených kapradin totiž dříve či později končí překvapivým nárazem do neviditelného tlejícího kmene. Spatřit nás tu některý z bdělých strážců panenství zdejší divočiny, bylo by o prodej malých pokutových bločků dozajista postaráno. Máme však neskutečné štěstí. Zaparkované auto i štěkající pes co nevidět prozrazují, že pralesní strážce číhal sotva pár stovek metrů od místa, kde po nás zůstala více než výrazná vyšlapaná pěšina.

Následné klesání regulérní šotolinovou cestou je už nádherně pohodové. Podobně jako občerstvovací zastávka v hlubokém Videlském sedle. Slunečné počasí, příjemná teplota a vidina nedalekého cíle skýtá naději na poklidné, bezproblémové finále. A tak si dopřáváme požehnaný relax a v dobré náladě startujeme až o dvě hodiny později, než zněl původní plán.

Brzo se však ukazuje, že hřeben je proti předpokladům zubatější a trasa, vinoucí se bažinami a skalnatými cestami, nebude ani rychlá, ani bezproblémová. Navíc přibývají obtíže s orientací. Bloudění se v této lesní etapě nevyhne ani jeden z nás. Nejvíce strachu nám nahání teprve dvanáctiletý Pavel. Ztrácí se bez mapy i nabitého mobilu. Naštěstí s dobrou intuicí a schopností vyhledat nezbytnou radu. Díky tomu jsme u Rejvízu víceméně kompletní. Je kolem osm večerní a den se chýlí k svému cíli. Podobně jako celá naše putující kompanie.

Zmíněný cíl je už v dohledu a proto se už nic zajímavého nemůže stačit přihodit. Míříme ještě k rozhledně na Zlatém Chlumu. Úzkým úvozem tam klesá cesta vydlážděná velkými, ze země vyčnívajícími kameny. Roztoužený Robert, zmámen bezprostřední blízkostí bydliště své snoubenky Elenky, tu

svisť poněkud svižněji než se na takovéto komunikace sluší, a tak je v jednom obzvlášť skalnatém úseku surově vymrštěn ze sedla a nekontrolovatelným obloukem katapultován k nechtěnému, neobyčejně důvěrnému polibku ostrého jesenického podloží. Má prostě smůlu. Kdyby si vybral dívku z Hané, mohl by dopadnout příjemněji. Dočervena odřená noha a natržená dlaň způsobují, že kolem už neční jen šedé, ale i červené kamení. Prastarý obvaz, který v brašně jednoho z bicyklů objel už celou republiku, však přemíru rudé poněkud redukuje. Díky tomu svítá naděje, že šokovaný Robert svoji spanilou jízdou nakonec přece jenom zdárně dokončí.

Rychlý odskok na zmíněnou rozhlednu potom nabízí pohled nejen na právě zapadající slunce, ale i na prudce padající svah k cílovému Jeseníku. Brzy nato máme možnost zjistit, že právě oním svahem vede značená cesta, již nemáme šanci se jakkoli vyhnout. A tak se úzkým chodníkem přes obrovské balvany a skalní prahy spouštíme do údolí. Občasný kameraman Jindra tu chce navíc natočit několik posledních akčních záběrů. Podobně jako ostatní, i já se snažím budoucím divákům demonstrovat své nevšední jezdecké umění. Celý den jsem si ostatně namlouval, jaký že jsem to pašák, že se v mém případě celá letošní rallye obešla bez jediného pádu. Rozjíždím svůj stroj do kamerou sledovaného atraktivního úseku. Tady se však začínám zmítat jak kovboj na neosedlaném koni. Ve zlomku příští vteřiny svoji akrobatickou sestavu končím neladným saltem přes totálně neposlušná řídítka. Na rozdíl od Roberta však bez jakýchkoliv suvenýrů na svých bohatě obnažených tkáních.

Po nejméně kilometrovém úseku, kde jízda na kole připomíná koňské rodeo, si skoro totéž zopakují ještě jednou. Malá změna je jen v tom, že místo na šutrech přistávám na něžně ohebných kmenech štíhlých bělavých břízek. Přesně v místě, kde před chvílí podobně exceloval můj předjezdec Jindřich. Všechny zmiňované havárie našťastí přestály jak naše tělesné schránky, tak i dva foťáky a Jindrova ne zrovna levná kamera. Mohla tak ještě nafilmovat nádherně manifestační sjezd velkými oblouky po svažité, neposečené jesenické louce. Ovšem jen díky tomu, že oplývá solidní schopností nočního vidění.

Do samotného cíle, který nás čeká u Moskalových v Hrádku, přijíždíme o desáté večerní. Samozřejmě, úplně potmě a jako suverénně nejposlednější skupina. Hladoví, špinaví, ale především s živým Robertem, který se tentokrát červená i jinde než ve tváři. Navzdory děsné únavě jsme někde uvnitř spokojeni, možná přímo blahoslaveni. Právě jsme přežili další, už osmou, a zatím nejdělsí rallye. Tachometry naměřily kolem čtyř set čtyřiceti kilometrů.

Cílová tečka v režii Moskalových je více než příjemná. Teplá sprcha, výtečná večere a přátelské posezení smývají prach s otlučených těl i napínaných duší. Dobří lidé, zkrátka, ještě žijí. Stojí zato trmáct se k nim třeba i čtyři stovky hrbolatých kilometrů.

Franta publikán Tomanec

Písničky s příběhem

Nad spícím dítětem

Každý má sen o své nastávající. V mém případě měla být malá a černá. Přesně takovou jsem ve svých sedmnácti osmnácti potkal. Byl jsem zamilovaný až po uši. Ona ne. Navrhovala, ať jsme jenom kamarádi. Udělala dobře. Díky tomu jsme kamarádi až do dnešních dnů.

Poté, co každý z nás vstoupil do manželství, naše přátelství umlklo. Deset roků jsme se neviděli. Až jednou na církevní konferenci. Rozpovídala se o svém životě: „Můj manžel je nevěřící. Všeomžně mi v mé víře brání. Naším dětem, pětiletému chlapci a tříleté holčičce se nesmím o Pánu Bohu ani zmínit. Jak ráda bych jim svoji víru předala! Nejde to. A dnes jsem tady na zapřenou...“

Její vyznání mi nedalo spát. Bylo mi jí líto. Představil jsem si ji, jak večer stojí nad svým spícím děvčátkem a přemítá. Její nevyslovené povzdechy se přelily do nové písničky. Zpívali jsme ji pak s mou chotí Dášou na novojičínském festivalu SATI. Pokud se nepletu, její text tenkrát dostal nejvíc hlasů.

Malá holčička se postupně převtělila v pohlednou, vzdělanou paní. Žije v cizině. O jejím vztahu s Pánem Bohem nic moc nevím. Dost možná se jí jeví jako nadbytečný. Vypadá to, že ji zařadím do svého modlitebního seznamu. Maminčino tajné přání má stále ještě šanci...

Nad spícím dítětem

1/Dívám se, dívám, jak krásně spíš. To, co v srdci skrývám, jistě netušíš, ó, netušíš

Jak mám ti říci, jak dát ti znát, že Bůh milující má i tebe rád, má tebe rád...

„Nechej si pro sebe ty tmářské poznatky a děcku nevnucuj pobožné pohádky!“

Tak mi to říkal táta tvůj, tak mi to říkal táta tvůj...

2/Dívám se dívám, jak krásně spíš, to, co v srdci skrývám, jistě netušíš, ó, netušíš

Děti s tátou a s mámou když v sváteční den jdou tou cestou známou a já sama jen, tak smutná jsem...

„Do žádných kostelů děcko mi nevkročí, jinak mi obě dvě nechod'te na oči!“

Tak mi to říkal táta tvůj, tak mi to říkal táta tvůj...

3/Dívám se dívám, jak krásně spíš, to, co v srdci skrývám, jistě netušíš, ó, netušíš

Tajné mé přání, o kterém sním, je tvé setkání s Ježíšem mým a také tvým...
 „Chci-li, ať v životě též něco znamená, nesmí být jako ty do Boha zblázněná!“
 Tak mi to říkal táta tvůj, tak mi to říkal táta tvůj...

4/Dívám se dívám, jak krásně spíš, to, co v srdci skrývám, jistě netušíš, ó, netušíš

Smutná a sama cítím se být, když o víru v Pána nemám doma s kým se podělit...

CODA (recitativ): Když o to nejkrásnější nemám doma s kým se podělit...

František Tomanec

Nad spícím dítětem

Divám se dívám, jak krásně spíš, to, co
 jak mámi ti říci, jak dít ti znát, že Bůh
 v srdci skrývám jistě netušíš, ó netušíš - Nechej si
 miluji ti má i tebe rád, má tebe rád

Pro sebe ty márně poznáš, ať se nevnuvej poborné

pohádky - tak mi to říkal táta tvůj

Křesťanský vtip – Ameňák

Převzato z kalendáře „Bůh nechce smutné tváře“ farnost Brno-Lesná